

10 Μαΐου 2014

Η αλήθεια έπαψε πια να ακούγεται

/ Γενικά

Φωτο:asklipios-trikki.blogspot.com

Ένας μικρός φόρος τιμής στο ετήσιο μνημόσυνο της γιαγιάς μας Στυλιανής, που ένοιωθε γιαγιά όλου του Γένους μας.

Πριν ενάμιση περίπου χρόνο, έγραφα λίγες σκέψεις για τα 90 χρόνια από τον διωγμό της Σμυρνης. Τώρα παραθέτω αυτά που η γιαγιά μας -99 ετών τότε- μάς έλεγε και μάς ξανάλεγε για την ευλογημένη γη της Ιωνίας.

Μας περιέγραφε το μεγάλο σπίτι - αρχοντικό στο οποίο έμεναν, μέ τους μεγάλους κήπους και την όμορφη πέτρινη μάντρα γύρω από αυτό. Μας έλεγε για την όμορφη, σεμνή και ελληνορθόδοξη ζωή τους στο Κουκλουτζά της Σμυρνης, όπου ήταν τιμή για τα κορίτσια να διδάσκονται την μοναδική τέχνη της νοικοκυράς, αλλά και να μεγαλώνουν μέ την υπερηφάνεια της μέλλουσας Ρωμιάς συζύγου και μητέρας. Μας μιλούσε για τα κεντητά που στόλιζαν τα όμορφα έπιπλά τους και γενικά για το εκλεκτό γούστο που συναντούσε κανείς σε κάθε λεπτομέρεια του σπιτιού. Αναφερόταν στα κιούπια μέ τις λίρες στο κελάρι και στα πλούτη που είχαν, τα οποία όμως, δεν τους είχαν μετατρέψει σε άπληστους νεόπλουτους. Είχαν μάθει να βοηθούν κάθε έναν που είχε την ανάγκη τους και να δίνουν χωρίς ιδιοτέλεια, ειδικά όταν επρόκειτο για την ανέγερση η συντήρηση κάποιου κοινωφελούς ιδρύματος (ορφανοτροφείο, νοσοκομείο, σχολείο κ.α.). Παρόλα τα χρόνια της, την βλέπαμε να κοκκινίζει όταν μάς μιλούσε για τον μεγάλο πλακόστρωτο δρόμο της πλατείας του Κουκλουτζά, το νυφοπάζαρο της εποχής, όπου οι νεαροί αντάλλαζαν τις πρώτες κλεφτές ματιές μέ τις κοπέλες, οι οποίες βέβαια πάντα συνοδεύονταν από τους γονείς τους στις απογευματινές τους βόλτες! Μας έλεγε για την πλούσια σοδειά που περίμεναν μέ χαρά να την μαζέψουν στις αρχές του Φθινοπώρου και για τα κοπάδια που είχαν και εξέτρεφαν. Την ακούγαμε να τα λέει όλα αυτά και το πρόσωπό της ήταν όλο χαρά. Μέχρι τι στιγμή που θυμόταν το διωγμό. Εκεί άλλαζε.

Μια θλίψη πάντα κυρίευε την ματιά της, και το πρόσωπό της γινόταν σκυθρωπό. Οι όμορφες και γαλήνιες περιγραφές σταματούσαν και άρχιζαν φοβερές και φρικτές θύμισες να παρουσιάζονται μπροστά μας. Άγρια φονικά και απάνθρωπα βασανιστήρια σε κάθε Έλληνα Ορθόδοξο ανεξαρτήτου ηλικίας. Και όλα αυτά σε δημόσια θέα. Είναι πια γνωστά σε όλους μας τα έκτροπα και οι θηριωδίες γι' αυτό και δεν θα επεκταθώ σε αυτά. Άλλωστε είναι τόσο φρικιαστικά αυτά που έκαναν στους Έλληνες, ώστε εάν δεν υπήρχαν οι φωτογραφίες στις οποίες εικονίζονται υπερήφανοι Τούρκοι ανάμεσά σε πτώματα, ανθρώπινα μέλη η κεφάλια (και δυστυχώς για τους προδότες ανθέλληνες, υπάρχουν πάρα πολλές) και οι εν ζωή μάρτυρες, θα νόμιζε κανείς ότι πρόκειται για ψέματα κάποιας νοσηρής και ψυχασθενούς φαντασίας.

Και πάντα όταν άκουγα τους γνωστούς ταγούς παραποίησης της ιστορίας μας να μιλούν για συνωστισμό και παρεξηγήσεις, κοιτούσα τη γιαγιά μας και ήταν για μένα η ζωντανή απόδειξη που βροντοφώναζε σε όλους αυτούς τους ανόητους ανθέλληνες το πόσο ψεύτες είναι. Ήταν στιγμές που μού ερχόταν να την πάω μπροστά τους και να τους πω: «ορίστε, πείτε και σε αυτήν ότι αυτό που έγινε στην προκουμαία δεν ήταν παρά ένας μεγάλος συνωστισμός μέ κάποια μικροατυχήματα.

Πείτε της πως ο βίαιος κι ανηλεής ξεριζωμός ήταν μόνο ένα ταξίδι των Ελλήνων προς την Ελλάδα, την οποία είχαν απλά πεθυμήσει. Εξηγήστε και λύστε την μόνιμη απορία της, γιατί από πλούσια κι ευτυχισμένη βρέθηκε μέσα σε μία νύχτα μιά δυστυχισμένη πεινασμένη ζητιάννα;» Τι ανόητοι και πόσο προδοτικά ανιστόρητοι...! Ίσως θα πρέπει να περάσουν τα ίδια για να καταλάβουν τον πόνο της αλήθειας.

Όπως είπα λοιπόν, οι διηγήσεις της γιαγιάς ήταν ολοζώντανες, γεμάτες θλίψη και πίκρα. Στο πρόσωπό της έβλεπα όλους τους Μικρασιάτες και όταν μάς μιλούσε ήταν σα να άκουγα όλους εκείνους τους δύστυχους Ρωμιούς να μού λένε τον πόνο τους και το παράπονό τους. Ήταν σαν να έδιναν όλοι την μαρτυρία τους.

Δυστυχώς όμως, η γιαγιά μας δεν θα ξαναμιλήσει πια για την αγαπημένη της πατρίδα. Ούτε για τα αγαπημένα της πρόσωπα που άφησε πίσω πριν από 91 χρόνια. Στις 19 Μαΐου 2013, ανήμερα της μνήμης της γενοκτονίας των Ποντίων, έφυγε για τον ουρανό. Η εκατόχρονη και γεμάτη βάσανα πορεία της ζωής της τελείωσε, δίνοντάς της πια την ανακούφιση της ξεκούρασης αλλά και την χαρά της συνάντησής της μέ τα αγαπημένα της πρόσωπα, που τόσο άδικα κι απάνθρωπα είχαν χαθεί! Και ποιός μπορεί να φανταστεί το πόσο πολύ της είχαν λείψει.

Έφυγε και ο τελευταίος μάρτυρας του διωγμού της οικογενείας μας, όπως έχουν φύγει τόσοι και τόσοι άλλοι. Και η θέση τους μένει άδεια, κενή, χωρίς άξιο αντικαταστάτη. Χωρίς κάποιον να φωνάζει και να μαρτυρεί μέ παρρησία την αλήθεια. Χωρίς κάποιον να εμπνέει Ελλάδα, ήθος, τιμή, υπομονή και πάνω απ' όλα πίστη στο θέλημα του Θεού, όχι μοιρολατρικά αλλά μέ αγάπη κι εμπιστοσύνη.

Στο τάφο της υπάρχει η φωτογραφία της αγαπημένης της πατρίδας και δύο λέξεις για να μαρτυρούν, σε όποιον περνάει από εκεί, ότι ήταν από το Κουκλουτζά! Ότι αυτή η γυναίκα ήταν εκεί και έζησε την φρικτή αλήθεια! Τον απάνθρωπο ξεριζωμό.

Την ευχή της να έχουμε.

Αναστάσιος Μυρίλλας

«ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ» Τεύχος 141